

Vilko je bil obrnil svojo glavico proti sestrici in ta svojo zlatolaso bučico proti njegovi, čelo pri čelu in prerivala sta se z glavicama no — kako? — Kakor backi na paši. Glasno sta se smejala in ropotala z nogami.

Postrežnica je prišla že dvakrat iz kuhinje pogledat, ali je že prazna posoda, da bi jo odnesla. Tudi priganjala ju je, naj hitro pojedsta. A bilo je vse zastonj in zopet sta nagajala naprej, nagajiva Vilko in Milka.

Kava na mizi se je bila že skoro popolnoma shladila.

Muc, ki je ležal na naslonjaču, je bil med tem že parkrat dvignil glavo, in zaspano pogledal na mizo. Njega ni motilo to nagajanje. V enomer je rezal svoj zaspani: drgn — drgn! A vendar vedno čakal, kdaj se bode zljubilo malima jesti. Morebiti bode dobil tudi svoj delež.

Vilko in Milka pa sta nagajala v enomer. In tedaj se je pripetilo to, česar se je muc najbolj razveselil, onadva pa razžalostila. Ko sta se z glavicama porivala sem in tje, tedaj je izpodrsnila Vilku roka, s katero se je oprijemal mize in obe dragoceni porcelanasti posodici sta se prevrnili, razbili. Kava se je razlila po mizi, po obleki in naslonjaču.

Muc pa se je dvignil iz naslonjača in kaj pridno lizal razlito kavo.

In kaj je temu sledilo, si lahko mislite. Mamica so ju prav pošteno obrisali in nabrisali.

Ponós.

Žaba možko je sedela
V gostem bičju kraj vodé;
Tu je v vodo zrla, smela
Je smejala ribam se:

„Ribe, prave ste plašljivke,
Nikdar ni vas iz vode;
Me ponosne lahkoživke
Solnčimo po tratah se!“

Lahna sapa zdaj zavije,
Komaj bičje zašuští,
Žaba plašno v vodo — plane
V nje globino se zgubí!

